

Arrest

nr. 274 652 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2010 wordt er ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit van terugwijzing afgevaardigd, waardoor hem de toegang tot het grondgebied van het Rijk voor een periode van tien jaar wordt verboden. Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van de invrijheidstelling van betrokkene, met name 25 juli 2021.

Verzoeker is de vader van twee Belgische minderjarige kinderen: H. K., geboren op 21 oktober 2016 en S. K., geboren op 7 januari 2018.

Op 20 september 2021 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige zoon H. K.

Op 18 maart 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 maart 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2021 werd ingediend door:

Naam: B. (...) Voornaam: S. (...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1988 Geboorteplaats: (...) R.R.: (...)
Verblijvende te (...)

Aliassen:

B. (...) S. (...), S. (...) ° (...) 1990 (Marokko)
B. (...), S. (...) ° (...) 1990 (Marokko)
V. (...), H. (...) ° (...) 1990 (Marokko)

om de volgende reden geweigerd:

Op 20.09.2021 dient u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) in bij de gemeente Borsbeek in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 in de hoedanigheid van vader van de genaamde K. (...), H. (...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest Raad van State n° 235.596 dd. 09/08/2016).

U (Alias: B. (...), S. (...), geboren op (...) 1990 onderdaan van Marokko) bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dd. 17.11.2013, u betekent op 17.11.2013 en dewelke in werking is getreden op 25.07.2021, de dag van uw vrijlating uit de gevangenis.

Een Ministerieel Besluit tot terugwijzing is, in tegenstelling tot een terugnijving en een bevel om het grondgebied te verlaten dewelke onmiddellijke maatregelen betreffen, een veiligheidsmaatregel voor de toekomstige binnenkomst, verblijf en vestiging, tenzij de maatregel opgeschort of opgeheven werd, of de termijn van 10 jaar verliep; dat het feit geband te zijn gedurende een periode van 10 jaar een obstakel voor de administratie inhoudt om een toegang toe te staan of een machtiging tot verblijf te verlenen; dat de wetgever in casu voorzag dat de maatregel opgeschort / opgeheven dient te zijn teneinde de maatregel haar effect verliest, en zolang de maatregel niet opgeheven werd, de administratie geen verblijf of vestiging kan toestaan (zie Raad van State, arrest n° 218401 van 09.03.2012);

Niettegenstaande het Ministerieel Besluit tot terugwijzing is afgeschaft bij wetswijziging van 24/02/2017, is het ingesloten inreisverbod van 10 jaar nog steeds van toepassing. Hiervoor wordt teruggevallen op de terugkeerrichtlijn van 13/01/2009. Gezien het inreisverbod niet is vernietigd of niet is opgeheven door de bevoegde administraties is deze dus nog geldig tot 12/12/2023. Bovendien wordt in toepassing van het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (C-255/16) en in toepassing van het arrest van de Raad van State van 17/04/2020 (n° 274.421) de termijn van het inreisverbod berekend vanaf het moment dat iemand het grondgebied van België en de lidstaten heeft verlaten.

U heeft de termijn van 10 jaar niet afgewacht of geen opheffing van het inreisverbod gevraagd, alvorens terug te keren naar België gezien u op 20.09.2021 een aanvraag gezinshereniging heeft aangevraagd bij de gemeente Borsbeek. De termijn van het inreisverbod is dus nog niet verstreken. U dient dus in principe nog gevolg te geven aan de resterende termijn.

Tenzij u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018 indien zou blijken dat u een dusdanige afhankelijkheidsrelatie met uw kind zou hebben, waardoor deze relatie zou primeren op het nog bestaande inreisverbod en het inreisverbod an sich zou opheffen. Echter, er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet

zou kunnen gescheiden worden van uw kind. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een Unieburger en een gezinslid dat derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die derdelander een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Integendeel u heeft er zelf voor gekozen om een gezinsleven uit te bouwen terwijl u onder een inreisverbod stond, gezien uw kind is geboren op 21.10.2016 in België. U zou moeten geweten hebben dat het verder uitbouwen van een gezinsleven op het Belgische grondgebied een precair karakter zou kennen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is hier zelfs niet aan de orde. Daarnaast zijn er nog redenen om u geen afgeleid verblijfsrecht te geven.

U oefent het gezag 'nog' niet uit over uw kind. (Nochtans heeft u dit gevraagd via een 'Verzoekschrift 'voor het uitoefenen van het ouderlijke gezag aan de rechtbank van eerste aanleg Afdeling Antwerpen, sectie Jeugd dd 8.11.201 (door Advocaat S).

Gezien er verder hiervan geen uitspraak is, gaan we ervan uit dat het nog steeds de moeder (K. (...), N. (...), K. (...), G. (...)) (RR (...)) is die het gezag over het kind uitoefent.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn zoon niet op hetzelfde adres wonen. Zijn zoon woont bij de moeder, nl. K. (...), N. (...) K. (...) G. (...) (RR (...)) te Antwerpen (...).

Betrokkene woont in bij een zekere L. (...), M. (...) G. (...) M. (...) H. (...) (...), waarvan ook verschillende bewijzen werden voorgelegd bij de aanvraag, zoals:

- *Attest van verhoogde tegemoetkoming geneeskundige zorgen op naam van S. (...) B. (...) dd 3.11.2021*
- *Aansluiting mutualiteit ten laste van gezinshoofd persoon ten laste van M. (...) L. (...)*
- *Rekening uittreksel van L. (...) M. (...):*
 - *dd. 29.10.2021 storting door S. (...) B. (...) van 600 euro*
 - *dd.29.10.2021 betaling van huishuur van 855 euro (van H. (...) D. (...) huishuur + water november 2021)*
 - *dd. 27.10.2021 storting van L. (...) M. (...) van haar ziekteuitkering van 1152,32 euro*
 - *dd. 29.11.2021 storting van L. (...) M. (...) van haar ziekteuitkering van 1152,32 euro*
 - *dd. 26.11.2021 storting door S. (...) van 1500 euro*
 - *dd. 29.11.2021 Betaling Orange van 91,39 euro*
 - *dd. 25.11.2021 betaling van 308 euro voor Ethias*

Al deze bewijzen hebben niets te maken met welke financiële band hij heeft met zijn zoon. Deze bewijzen zijn eerder bewijzen om in zijn eigen financiële behoeften te voldoen. (Mevrouw L. (...) 'zorgt financieel een deel voor hem)

Betrokkene toont ook aan zelf tewerkgesteld te zijn namelijk door voorlegging van zijn interimcontracten en loonfiches.

- *KONVERT Interimcontract betrokkene 7 oktober 21-14 oktober 21 (bij GLS)*
- *KONVERT Interimcontract betrokkene 18 oktober 21 - 29 oktober 21*
- *KONVERT Interimcontract betrokkene 1 november 21-3 december 21*
- *Hiervan de Loonfiches*

Verder werden er nog volgende bewijs overlegd:

- *Uitnodiging voor het volgen van de cursus inburgering dd 19.11.2021 voor betrokkene*

Om de band met uw zoon aan te tonen zijn er ook foto's en filmpjes terug te vinden in uw dossier van u en uw zoon, weliswaar zonder data en zonder context, waardoor het eerder verklaringen zijn op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Van een dermate afhankelijkheidsrelatie met uw kind is geen sprake waardoor het nog geldige Ministerieel Besluit gerechtvaardigd is, alsook de intrekking van de bijlage 19 ter waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. U dient gevolg te geven aan het inreisverbod van 17.11.2013."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen

synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eveneens de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie erkent dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het is met name zo dat verzoeker zijn twee kinderen erkend. Hij heeft een gezinsleven opgebouwd met zijn twee kinderen en zijn huidige vriendin, een gezinsleven waar hij recht op heeft overeenkomstig art. 8EVRM.

Bovendien stelt de bestreden beslissing verkeerdelijk dat verzoeker het ouderlijk gezag op zijn kind 'nog' niet uitoefent, dit klopt echter niet. Verzoeker heeft weldegelijk het ouderlijke gezag over zijn beide kinderen. Het is algemeen bekend dat beide ouders automatisch het ouderlijk gezag uitoefenen op hun kinderen tenzij één of beide ouders uit dit gezag ontheven of ontzet zijn. Dit is in casu niet het geval. Aangezien de referentiepersoon (zijn oudste zoon H. (...)) tijdens het nemen van de beslissing al reeds erkend was door de verzoeker, is het evident dat verzoeker wel degelijk het ouderlijk gezag uitoefende over de referentiepersoon. Het jongste kind van verzoeker werd op 21.01.2022 erkend door verzoeker. De hangende procedure bij de familierechtbank heeft enkel betrekking op de omgangsregeling.

Er werd bijgevolg onvoldoende rekening gehouden met alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging wordt eveneens op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet duidelijk gemaakt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

De bestreden beslissing stelt dat er niet uit de aanvraag afgeleid kan worden dat er sprake is van een buitengewone afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon (referentiepersoon). Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken echter gemotiveerd door te stellen dat "de [verzoeker] en zijn kinderen niet op hetzelfde adres wonen" en dat bij de foto's en filmpjes van de verzoeker en zijn zoon een "gesolliciteerd karakter" niet uitgesloten zou zijn. Er dient echter rekening

gehouden te worden met het feit dat ten gevolge van een procedure voor de familierechtbank er wel degelijk gesteld kan worden dat de verzoeker een nauwe afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen heeft. Verzoeker oefent het ouderlijk gezag uit. Hier dient aan toegevoegd te worden dat in de bestreden beslissing er verkeerdelijk gesteld wordt dat verzoeker (nog) niet het ouderlijk gezag uitoefende op zijn kind. Het is namelijk zo dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het kind al reeds erkend was door verzoeker. Aangezien dat dit ouderlijk gezag niet expliciet aan één van de ouders is toegekend, oefenen beide ouders het ouderlijke gezag uit. Daarnaast is er een omgangsregeling bepaald die stelt dat verzoeker recht heeft omgang met zijn kinderen te hebben gedurende één weekend om de veertien dagen alsook de helft van alle vakantiedagen. Er zal eerstdaags een nieuwe evaluatiezitting plaatsvinden met het oog op een eventuele uitbreiding van deze omgangsregeling. Bovendien betaalt verzoeker ook een onderhoudsbijdrage voor de kinderen.

Er wordt gewezen op het feit dat het privé-, gezins- of familieleven ondergeschikt wordt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Er kan inderdaad niet ontkend worden dat verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft. Doch dient er opgemerkt te worden dat verzoeker zijn straf ondergaan heeft en sinds 25.07.2021 de gevangenis verlaten heeft. Verzoeker heeft sindsdien zijn leven verbeterd en neemt de volle verantwoordelijkheid en taken op als vader.

Er dient bij de beoordeling of van een afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is." (HvJ; K.A. e.a. tegen België (C-82/16)). Met deze omstandigheden wordt er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden in de omstreden beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheden in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben. De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging in hoofde van verzoeker werd op het ogenblik van het nemen van de beslissing duidelijk niet gemaakt.

De beslissing schendt ook artikel 8 EVRM, verzoeker verblijft reeds lange tijd in België waardoor zijn centrum van belangen verankerd liggen in België.

Verwerende partij komt tot de conclusie dat er geen afhankelijkheidsrelatie is tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen die een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou ertoe leiden dat verzoeker gescheiden wordt van zijn kinderen.

De verwerende partij motiveert haar beslissing door te verwijzen naar het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 waarbij in casu geoordeeld werd dat er geen afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn dochter bestaat die kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Bijgevolg zou in casu niet blijken dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan verzoeker rechtvaardigt.

Er werd ten onrechte geoordeeld dat er geen reden terug te vinden is dat verzoeker niet zou kunnen gescheiden worden van zijn kinderen.

Volgens de weigeringsbeslissing zouden zijn minderjarige kinderen immers zonder verzoeker op het Belgisch grondgebied kunnen blijven bij haar moeder.

Ten aanzien van de afhankelijkheid van minderjarige kinderen herhaalt het Hof in bovenvermeld arrest dat het relevant is wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind berust. Het feit dat er een tweede ouder is die wel Unieburger is, is een relevant gegeven, maar neemt de verplichting niet weg om afzonderlijk te beoordelen of de relatie met de derdelander ouder

dusdanig van aard is dat zijn vertrek alsnog het vertrek van het minderjarige kind teweeg zal brengen. Daarbij moeten alle relevante omstandigheden van het geval in acht worden genomen, waaronder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie met de beide ouders, het risico dat vertrek teweegbrengt voor het evenwicht van het kind, het belang van de eerbiediging van het gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 Handvest en de verplichting om het belang van het kind mee te wegen dat is neergelegd in artikel 24 Handvest.

Uit de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden dat hiermee rekening is gehouden.

De omstandigheid dat de derdelander ouder samenwoont met het minderjarige kind is eveneens een relevante factor die in de beoordeling van de situatie in aanmerking moet worden genomen, maar die omstandigheid is geen noodzakelijke voorwaarde voor de toekenning van het verblijfsrecht.

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd.

Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C- 133/15, EU:C:2017:354).

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Het is derhalve kennelijk onredelijk om te stellen dat "er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is dat [verzoeker] niet zou kunnen gescheiden worden van zijn kind".

De verwerende partij diende ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij daarom niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat *in casu* de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat om een verblijfsrecht als gezinslid van een Unieburger te bekommen, de vreemdeling in kwestie eveneens dient te voldoen aan de voorwaarden aangaande het recht op binnenkomst in België. Gezien verzoeker tijdelijk het recht op binnenkomst in België is ontzegd, gelet op het nog steeds geldige inreisverbod, kan hem volgens de gemachtigde geen verblijfsrecht in de hoedanigheid van gezinslid van een Unieburger worden toegekend.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Een schending van voormelde artikelen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een betoog ontwikkelt ten aanzien van de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert eveneens de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet erop worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad merkt vooreerst op dat het niet ter discussie staat dat verweerder op 14 april 2010 een ministerieel besluit heeft afgevaardigd waarbij verzoeker de toegang tot het Belgische grondgebied voor een periode van tien jaar wordt ontzegd. Tegen deze maatregel heeft verzoeker geen beroep ingesteld bij de Raad. Evenmin wordt betwist dat deze maatregel op 25 juli 2021, de dag waarop verzoeker de gevangenis heeft verlaten, in werking is getreden.

De Raad benadrukt dat verweerder diende na te gaan of een beslissing waarbij wordt geweigerd om zijn aanvraag tot gezinshereniging in te willigen niet tot gevolg zou hebben dat zijn kind zou worden verplicht om het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor de rechten van dit kind als Unieburger in het gedrang zouden komen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een dergelijk onderzoek heeft gedaan en de vereiste afweging heeft doorgevoerd. Verweerder motiveert dat tenzij verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie nr. C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K. A.), hij nog steeds gevolg moet geven aan het geldende inreisverbod. Overeenkomstig het arrest K. A. primeert de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind op een nog geldend inreisverbod, zodat het inreisverbod *an sich* zou worden opgeheven.

De Raad merkt op dat in het arrest K. A. een aantal richtsnoeren worden gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is. Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet, zoals reeds gesteld, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind.

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat er *in casu* geen enkele reden in het dossier is terug te vinden waarom verzoeker niet gescheiden zou kunnen leven van zijn kind. Hij verwijst naar het standpunt van het Hof van Justitie luidens dewelke het loutere bestaan van een gezinsband tussen ouder en kind niet voldoende is om aan de ouder-derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Verzoeker betwist dit en stelt dat er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie geen rekening is gehouden met alle relevante omstandigheden van het geval, waaronder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de affectieve relatie met de beide ouders, het risico dat het vertrek van verzoeker teweegbrengt voor het evenwicht van het kind, het belang van de eerbiediging van het gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en met het belang van het kind conform artikel 24 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder het bestaan van een affectieve gezinsband tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon betwist. Verweerder stelt echter wel dat het enkele bestaan van een dergelijke gezinsband niet volstaat om verzoeker een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Betreffende de vereiste afhankelijkheidsverhouding conform het arrest K.A., motiveert verweerder dat er in het huidige dossier geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat verzoeker niet gescheiden van zijn kind zou kunnen leven.

Verzoeker voert aan dat hij, in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing stelt, weldegelijk het ouderlijk gezag over zijn kinderen uitoefent. Gezien hij niet uit het ouderlijk gezag is ontzet of ontheven, komt het ouderlijk gezag over de kinderen conform het gemeen recht toe aan de beide ouders. De bestreden beslissing stelt inderdaad dat verzoeker het ouderlijk gezag over zijn kind nog niet uitoefent gezien hij hiertoe een verzoekschrift had ingesteld bij de familierechtbank, doch op het moment van het

nemen van de bestreden beslissing lag nog geen definitief vonnis van de familierechtbank voor. Verzoeker heeft een afschrift van zijn *“verzoekschrift uitoefening ouderlijk gezag”* bij zijn aanvraag tot gezinshereniging gevoegd, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt. Hieruit blijkt dat verzoeker de familierechtbank verzoekt *“het ouderlijk gezag gezamenlijk aan beide partijen op te dragen”*. De Raad stelt vast dat verweerder aldus redelijkerwijs niet kan worden verweten, op basis van bovenstaand verzoekschrift, zich in de veronderstelling te bevinden dat verzoeker op dat moment nog geen ouderlijk gezag over zijn kind uitoefende. Zoals verzoeker zelf aangeeft, is het immers mogelijk dat één van de ouders uit zijn ouderlijk gezag wordt ontzet of ontheven. Waar verzoeker aanvoert dat de procedure bij de familierechtbank *“enkel betrekking [heeft] op de omgangsregeling”*, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit het verzoekschrift blijkt inderdaad dat de familierechtbank wordt verzocht een omgangsregeling betreffende het minderjarige kind uit te spreken. Naast het opleggen van een dergelijke omgangsregeling, verzoekt verzoeker de familierechtbank echter ook om het ouderlijk gezag gezamenlijk aan beide partijen op te dragen waardoor niet blijkt dat deze procedure enkel en alleen betrekking heeft op de omgangsregeling. Verzoeker kan verweerder aldus niet verwijten zich in de veronderstelling te bevinden dat, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker nog geen ouderlijk gezag over het kind uitoefende.

Verder stelt verzoeker dat de familierechtbank intussen wel een vonnis heeft gevelde in zijn procedure. Gelet op dit vonnis is verzoeker van oordeel dat er weldegelijk een nauwe afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn kinderen. Hij oefent immers het ouderlijk gezag uit en er is een omgangsregeling bepaald waarbij de kinderen gedurende één weekend om de veertien dagen alsook de helft van alle vakantiedagen bij hem verblijven. Daarnaast betaalt verzoeker ook een onderhoudsbijdrage voor de kinderen.

Op basis van het administratief dossier stelt de Raad vast dat het vonnis van de familierechtbank niet voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij op het moment van het nemen van de beslissing geen kennis had. Dergelijke informatie kan aan verweerder in het kader van de huidige procedure dan ook niet worden tegengeworpen. Het betoog van verzoeker is op dit punt niet dienstig.

Verzoeker weerlegt met zijn kritiek niet dat er, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, geen elementen voorhanden waren om aan te tonen dat verzoeker en zijn kind niet gescheiden van elkaar zouden kunnen leven. Gezien verweerder er redelijkerwijs vanuit kon gaan dat het ouderlijk gezag over verzoekers minderjarige zoon door diens moeder wordt uitgeoefend, is de beoordeling van verweerder luidens dewelke er geen elementen voorhanden zijn om aan te tonen dat verzoeker en zijn kind niet gescheiden van elkaar zouden kunnen leven, niet kennelijk onredelijk. Verweerder heeft op basis van al deze overwegingen op redelijke wijze besloten dat er *in casu* niet kan worden gesproken van een afhankelijkheidssituatie die hem ertoe zou nopen om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen. Verweerder is nagegaan of de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werkelijk vereist is voor het kind zodat het kind niet gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie te verlaten als verzoeker een verblijfsrecht wordt geweigerd. De door de gemachtigde gemaakte beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar verzoeker stelt dat de omstandigheid dat de ouder-derdelander samenwoont met het minderjarige kind geen noodzakelijke voorwaarde is voor de toekenning van het verblijfsrecht, kan hij worden gevolgd doch kan niet worden ontkend dat dit element mee in rekening moet worden genomen bij de afweging in het kader van het bestaan van de afhankelijkheidsrelatie. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de andere ouder, die een Belg is, effectief in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen. Dit element is op zichzelf niet doorslaggevend maar moet wel in aanmerking worden genomen in de beoordeling of er tussen de ouder-derdelander en het kind sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie.

Verzoeker vervolgt zijn betoog en stelt dat er geen actuele analyse is gemaakt zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoeker is er geen rekening gehouden met het gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd met zijn twee kinderen en zijn huidige vriendin. Hij verblijft reeds lange tijd in België waardoor hier ook zijn centrum van belangen is gevestigd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op zijn minderjarige kinderen en partner in België. Een kind geboren uit een samenwonend koppel maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen ouder en kind vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Deze band tussen kind en ouder blijft bestaan, zelfs als de ouders op het moment van de geboorte niet langer samenleven of de relatie is beëindigd (cf. EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, 44). Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen ouder en kind in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aldus vermoed.

Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige zoon H. K. met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft geen weigering van een voortgezet verblijf, zelfs integendeel. Verzoeker heeft nooit beschikt over een legaal verblijf in België en in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker nog steeds onder een inreisverbod staat, hetgeen noch is opgeheven, noch is geschorst door de Belgische autoriteiten. Verzoeker bevindt zich aldus in illegaal verblijf.

Derhalve is er *in casu* slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues

Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat dit laatste aspect betreft, stelt de Raad vast dat jegens verzoeker op 14 april 2010 een inreisverbod werd afgevaardigd voor een termijn van tien jaar. Dit inreisverbod is volgens de bestreden beslissing betekend aan verzoeker op 17 november 2013, datum waarop dit inreisverbod zich definitief in het rechtsverkeer bevindt, en in werking getreden op 25 juli 2021. Deze vaststellingen worden niet door verzoeker betwist. Op 21 oktober 2016 en 7 januari 2018 worden uit de relatie tussen mevrouw N. K. en verzoeker respectievelijk twee zoontjes geboren. Verzoeker wist of behoorde te weten dat het voortzetten van het gezinsleven met zijn vriendin en kinderen op het grondgebied een precair karakter zou kennen.

Zo wordt in de bestreden beslissing weliswaar beknopt maar weldegelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België een gezinsleven heeft opgebouwd. Dit wordt geenszins betwist door verweerder. Verweerder motiveert echter dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen om een gezinsleven uit te bouwen terwijl op hem een inreisverbod rustte, gezien het inreisverbod dateert van 2010 en verzoekers oudste zoon is geboren in 2016. De gemachtigde motiveert dat verzoeker zou moeten hebben geweten dat het verder uitbouwen van een gezinsleven in België een precair karakter heeft. Daarom besluit verweerder dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is. Verweerder heeft onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en diens Belgische zoon zodoende dat de weigering om verzoeker een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat diens zoon feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd. Verweerder besluit dat een dergelijke afhankelijkheidsverhouding niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker thans niets bij waaruit deze afhankelijkheid zou blijken.

De Raad herhaalt dat teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn zoon wordt gescheiden, doch dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren op het ogenblik dat er is voldaan aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker om de opheffing of opschorting vraagt van het inreisverbod en vervolgens met de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk terugkeert, met het oog op een eventuele gezinshereniging in België. De bestreden beslissing sluit evenmin uit dat verzoeker na afloop van de termijn van het inreisverbod terugkeert naar België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten verstoort het gezinsleven van verzoeker aldus niet in die mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont evenmin onoverkomelijke hinderpalen aan om het gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden. Zo zet verzoeker bijvoorbeeld niet uiteen dat zijn kind hem niet kan bezoeken in zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om

een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet, met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel, worden herhaald dat verweerder een belangenafweging doorvoerde en dat niet blijkt dat verweerder hierbij uitging van een incorrecte feitenvinding of dat hij kennelijk onredelijk optrad. Er blijkt *in casu* geenszins dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België uitgebouwd tijdens zijn illegaal verblijf. Hij kan dan ook niet van de Belgische staat verwachten in die omstandigheden een positieve verplichting te hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een precair verblijf een relatie hebben aangegaan en een gezinsleven hebben opgebouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat het gevraagde voordeel, namelijk een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging met zijn zoon, een gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd tijdens illegaal verblijf en nadat hem een inreisverbod werd betekend, is afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaad is bij een effectieve immigratiecontrole en maatregelen die gericht zijn op de bescherming van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder ook de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, is het betoog van verzoeker aangaande de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig. In zoverre verzoeker hierbij refereert aan artikel 8 van het EVRM, volstaat het te verwijzen naar de bovenstaande bespreking omtrent de vermeende schending van deze bepaling.

De Raad concludeert dat verweerder op grond van de hiervoor beoordeelde motivering, is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam overeenkomstig artikel 20 van het VWEU zoals uitgelegd door het Hof in de zaak K.A. alvorens hij de aanvraag heeft afgewezen op grond van het feit dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat hem verhindert om een recht op verblijf te laten gelden. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN